

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Når hr. Agerschou taler om årsagen til, at socialministeren tog sit ændringsforslag tilbage, har han helt ret. Det skete, fordi der var en tydelig diskrepans mellem selve ændringsforslagets tekst og bemærkningerne til det. Det ønskede man naturligvis ikke at sende ud, netop fordi ideen med lovforslaget var at få klarhed over, hvordan man skulle forvalte området ude i socialforvaltningerne.

Det, der nu er sket, er, at man klart har slået fast, at skønsprincippet er til stede, og at der ingen tvivl er om det. Det er kommunerne selv, der skal skønne. Man giver dem en rettesnor, idet der står, hvad der ved udmåling af hjælpen skal tages udgangspunkt i. Det er, hvad der er blevet bedt om fra de sociale udvalgs side.

Jeg må nok sige, at den politiske hukommelse er kort. Det er der mange der har været glade for her i dag – ikke mindst hr. Taanquist, for hans tale passer ikke rigtig med de historiske kendsgerninger. Men det vil jeg lade fru Aase Olesen og hr. Taanquist tale sammen om. Det nytter ikke rigtig noget at gå længere ind i den debat.

Realiteten er, at vi i dag bliver færdig med lovforslaget, og det er kommunerne i hvert fald glade for. De har ligesom måttet stå i venteposition med hensyn til at få dette område til at fungere igen. Der må ligge nogle sager derude, der skal afklares nu. Jeg er glad for, vi er kommet så langt nu, for vi har også andre sociale sager, vi gerne skulle have færdig.

Aase Olesen (RV):

Selv efter adskillige henstillinger har jeg ikke til hensigt at bruge min taletid alene til at læse op, hvad diverse socialdemokratiske ordførere har sagt om denne sag. Jeg tror egentlig, historien nok skal fælde sin dom over den opførsel, vi ser i dag.

Jeg synes, det er vigtigt at fremhæve, hvad det er, der sker i dag. For det første får vi en skarp afgrænsning af den personkreds, der er tale om. Et af de allerstørste problemer i forbindelse med kommunernes anvendelse af ungdomscirkulæret var jo præcis, at man anvendte det i flæng, og man anvendte det på en meget, meget bredere kreds, end det nogen sinde var tiltænkt. Det står ganske klart i betænkningen, at det er en ganske speciel

kreds af unge, der omfattes af denne bestemmelse – i øvrigt den samme personkreds, som cirkulæret var tænkt at skulle gælde for, men det ved vi altså ikke blev tilfældet. Den afgrænsning får vi slået fast.

Derudover får vi i selve lovteksten – og det synes jeg er vigtigt – slået fast, at det er kommunernes ret og pligt at skønne individuelt i de enkelte tilfælde. Man kan sige, at det i forvejen står i bistandsloven. Det gør det, men jeg synes, det er meget væsentligt, at vi får det gentaget netop i forbindelse med denne bestemmelse. Det betyder, at det niveau, der omtales, er et udgangspunkt for et skøn, og at det i hvert enkelt tilfælde skal vurderes, hvad den egentlige ydelse skal være. Derfor er det, der derefter står om, at der skal tages højde for rimelige boligudgifter, ganske afgørende. Det stod der ingen steder før, det har ikke stået i loven før; derfor er det vigtigt, at det er kommet ind som lovtekst. Det betyder – og det er derfor, vi har tilsluttet os ændringsforslaget i den nu foreliggende form og med de bemærkninger, der ledsager det – at man skal tilpasse skønnet efter de lokale forhold.

For os har det været afgørende at slå fast, at for udeboende kan udgangspunktet godt være anderledes i én kommune, end det er i nabokommunen, fordi vi har forskellige omkostningsniveauer her i landet. Det er bl.a. afspejlet i, at vi har noget, der hedder stedtil-lægsområder. Det er givet, at en universitetsby eller en anden by med mange uddannelsesinstitutioner automatisk får et højt omkostningsniveau, der først og fremmest giver sig udtryk i høje boligudgifter. Vi mener, at det hensyn, der efter vores opfattelse skal tages rent geografisk, er taget i lovteksten derved, at man henviser til boligudgifterne.

På baggrund af det, jeg har sagt her, vil jeg gerne sige til hr. Agerschou, at vi naturligvis ikke har skiftet mening. Vi har hele tiden ment, at udgangspunktet for skønnet skulle være det, man får tildelt, når man får Statens Uddannelsesstøtte. Det kan hr. Agerschou heller ikke være i tvivl om. Men for de udeboende ønsker vi, som jeg lige har gjort rede for, at der skal tages lokale hensyn.

Når hr. Agerschou yderligere siger, at med dette ændringsforslag skal kommunerne til at snage i årsagerne til, at unge mennesker flytter hjemmefra, er det naturligvis en fuldstændig fordrejet fortolkning af bemærkningerne